

Θεόκριτος, *Εἰδύλλιον 2: Φαρμακεύτριαι*
Φαρμακεύτριαι

- Πᾶ μοι ταὶ δάφναι; Φέρε Θεστυλί· πᾶ δὲ τὰ φίλτρα;
Στέψον τὰν κελέβαν φοινικέω οἶός ἀώτῳ,
ὡς τὸν ἐμὴν βαρὺν εὖντα φίλον καταδήσομαι ἄνδρα,
ὅς μοι δωδεκαταῖος ἀφ' ὧ, τάλαν, οὐδὲ ποθίκει
5 οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές,
οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. Ἦ ρά οἱ ἄλλα
ᾧκετ' ἔχων ὃ τ' Ἔρωσ ταχινὰς φρένας ἅ τ' Ἀφροδίτα
βασεῦμαι ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαιίστραν
αὔριον, ὡς νιν ἴδω, καὶ μέμψομαι οἷά με ποιεῖ.
10 νῦν δέ μιν ἐκ θυέων καταδήσομαι. Ἀλλὰ Σελάνα
φαῖνε καλόν· τὴν γὰρ ποταεῖσομαι ἄσυχᾶ, δαῖμον,
τᾶ χθονίᾳ θ' Ἐκάτᾳ, τὰν καὶ σκύλακες τρομέοντι
ἐρχομέναν νεκύων ἀνά τ' ἠρία καὶ μέλαν αἶμα·
Χαῖρ' Ἐκάτα δαπλήτι, καὶ ἐς τέλος ἄμμιν ὀπάδει
15 φάρμακα ταῦτ' ἔρδοισα χερεῖονα μήτε τι Κίρκας
μήτε τι Μηδείας μήτε ξανθᾶς Περιμήδας.
Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἄλφιδά τοι πρᾶτον πυρὶ τάκεται· ἀλλ' ἐπίτασσε
Θεστυλί. Δειλαία, πᾶ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι;
20 Ἦ ρά γέ θην, μισαρά, καὶ τὴν ἐπίχαρμα τέτυγμα;
Πάσσω ἅμα καὶ λέγε ταῦτα· «Τὰ Δέλφιδος ὅστια πάσσω.»
Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Δέλφιδος ἔμ' ἀνίασεν· ἐγὼ δ' ἐπὶ Δέλφιδι δάφναν
αἶθω. Χὼς αὐτὰ λακεῖ μεγάλ' ἐκπυρίσασα,
25 κήξαπίνας ἄφθη, κούδὲ σποδὸν εἶδομες αὐτᾶς,
οὔτῳ τοι καὶ Δέλφιδος ἐνὶ φλογὶ σάρκ' ἀμαθύνοι.
Ἰυγξ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν θυσῶ τὰ πίτυρα. Τὸ δ' Ἄρτεμι καὶ τὸν ἐν Ἄϊδα
κινήσας ἀδάμαντα καὶ εἴ τι περ ἀσφαλὲς ἄλλο.
30 Θεστυλί, ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
ἀ θεὸς ἐν τριόδοισι· τὸ χαλκέον ὡς τάχος ἄχει.

- Ἴυγξ ἔλκε τὺ τήνων ἐμόν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἥνιδε σιγῇ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀήται,
ἀ δ' ἐμὰ οὐ σιγῇ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία,
- 35 ἀλλ' ἐπὶ τήνω πᾶσα καταίθομαι, ὅς με τάλαιναν
ἀντὶ γυναικὸς ἔσθηκε κακὰν καὶ ἀπάρθενον ἦμεν.
Ἴυγξ ἔλκε τὺ τήνων ἐμόν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ὡς τοῦτον τὸν κηρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω,
ὡς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφισ.
- 40 Χῶς δινεῖθ' ὄδε ρόμβος ὁ χάλκεος ἐξ Ἀφροδίτας,
ὡς τήνος δινοῖτο ποθ' ἀμετέραισι θύραισι.
Ἴυγξ ἔλκε τὺ τήνων ἐμόν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἐς τρὶς ἀποσπένδω καὶ τρὶς τάδε, πότνια, φωνῶ·
εἶτε γυνὰ τήνω παρακέκλιται εἶτε καὶ ἀνήρ,
- 45 τόσσον ἔχοι λάθος, ὅσσον ποκὰ Θησέα φαντὶ
ἐν Δία λασθῆμεν εὐπλοκάμω Ἀριάδνας.
Ἴυγξ ἔλκε τὺ τήνων ἐμόν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Ἴππομανές φυτόν ἐστὶ παρ' Ἀρκάσι, τῷ δ' ἐπι πᾶσαι
καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι.
- 50 Ὡς καὶ Δέλφιν ἴδοιμι, καὶ ἐς τόδε δῶμα περάσαι
μαινομένῳ ἴκελος λιπαρᾶς ἔκτοσθε παλαίστρας.
Ἴυγξ ἔλκε τὺ τήνων ἐμόν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Τοῦτ' ἀπὸ τᾶς χλαίνας τὸ κράσπεδον ὤλεσε Δέλφισ,
ὡγὼ νῦν τίλλοισα κατ' ἀγρίῳ ἐν πυρὶ βάλλω.
- 55 Αἰαῖ ἼΕρωσ ἀνιαρέ, τί μευ μέλαν ἐκ χρὸς αἶμα
ἐμφύς ὡς λιμνᾶτις ἅπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας;
Ἴυγξ ἔλκε τὺ τήνων ἐμόν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Σαύραν τοι τρίψαισα κακὸν ποτὸν αὔριον οἰσῶ.
Θεστυλί, νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
- 60 τᾶς τήνω φλιᾶς καθ' ὑπέρτερον, ἅς ἔτι καὶ νύξ,
{ἐκ θυμῷ δέδεμαι, ὃ δέ μευ λόγον οὐδένα ποιεῖ}
καὶ λέγ' ἐπιτρύζοισα· «τὰ Δέλφιδος ὅστιά μάσσω.»
Ἴυγξ ἔλκε τὺ τήνων ἐμόν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα.
Νῦν δὴ μῶνα ἐοῖσα πόθεν τὸν ἔρωτα δακρῦσω;

- 65 *ἐκ τίνος ἄρξωμαι; Τίς μοι κακὸν ἄγαγε τοῦτο;*
Ἴηνθ' ἅ τωβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ
ἄλσος ἐς Ἀρτέμιδος, τᾷ δὴ ποκα πολλὰ μὲν ἄλλα
θηρία πομπεύεσκε περισταδόν, ἐν δὲ λέαινα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
- 70 *Καί μ' ἅ Θευμαρίδα Θραῖσσα τροφὸς ἅ μακαρίτις,*
ἀγχίθυρος ναίοισα, κατεύξατο καὶ λιτάνευσε
τὰν πομπὰν θάσασθαι· ἐγὼ δέ οἱ ἅ μεγάλοιος
ὠμάρτευν βύσσοιο καλὸν σύροισα χιτῶνα
κάμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.
- 75 *Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.*
Ἦδη δ' εὔσα μέσαν κατ' ἀμαξιτόν, ᾗ τὰ Λύκωνος,
εἶδον Δέλφιν ὁμοῦ τε καὶ Εὐδάμπεον ἰόντας.
Τοῖς δ' ἦς ξανθοτέρα μὲν ἐλιχρύσοιο γενειάς,
στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλεόν ἢ τὴν Σελάνα,
- 80 *ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιπόντων.*
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Χῶς ἴδον, ὡς ἐμάνην· ὡς τοι πυρὶ θυμὸς ἰάφθη
δειλαίας. Τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο, κούδέ τι πομπᾶς
τήνας ἐφρασάμαν, οὐδ' ὡς πάλιν οἴκαδ' ἀπῆνθον
- 85 *ἔγνω· ἀλλὰ μέ τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξε,*
κείμεν δ' ἐν κλιντῆρι δέκ' ἅματα καὶ δέκα νύκτας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μευ χρῶς μὲν ὁμοῖος ἐγένετο πολλάκι θάψω,
ἔρρεν δ' ἐκ κεφαλᾶς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ
- 90 *ὅστί' ἔτι ἦς καὶ δέρμα. Καὶ ἐς τίνος οὐκ ἐπέρασα,*
ἢ ποίας ἔλιπον γραίας δόμον, ἅτις ἐπᾶδεν;
Ἄλλ' ἦς οὐδὲν ἐλαφρόν, ὁ δὲ χρόνος ἄνυτο φεύγων.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἴκετο, πότνα Σελάνα.
Χοῦτῳ τᾷ δῶλα τὸν ἀλαθέα μῦθον ἔλεξα·
- 95 *«Εἰ δ' ἄγε, Θεέσυλί, μοι χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μᾶχος·*
πᾶσαν ἔχει με τάλαιναν ὁ Μύνδιος, ἀλλὰ μολοῖσα
τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν·

- Τηνεὶ γὰρ φοιτῆ, τηνεὶ δέ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
- 100 Κήπει κά νιν ἐόντα μάθης μόνον, ἄσυχᾶ νεῦσον,
κεῖφ' ὅτι Σιμαίθα τυ καλεῖ, καὶ ἀφάγεο τεῖδε.»
Ἵως ἐφάμαν, ἃ δ' ἦνθε καὶ ἄγαγε τὸν λιπαρόχρων
εἰς ἐμὰ δώματα Δέλφιν· ἐγὼ δέ νιν ὡς ἐνόησα
ἄρτι θύρας ὑπὲρ οὐδὸν ἀμειβόμενον ποδὶ κούφω,
- 105 φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Πᾶσα μὲν ἐψύχθην χιόνος πλέον, ἐκ δὲ μετώπῳ
ιδρώς μευ κοχύδεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις,
οὐδέ τι φωνῆσαι δυνάμαν, οὐδ' ὅσσον ἐν ὕπνῳ
κνυζεῦνται φωνεῦντα φίλαν ποτὶ ματέρα τέκνα,
- 110 ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χροῶ πάντοθεν ἴσα.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καί μ' εἰσιδὼν ὤστοργος ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πάξας
ἕζετ' ἐπὶ κλιντῆρι καὶ ἐζόμενος φάτο μῦθον·
«Ἥ ρά με Σιμαίθα τόσον ἔφθασας, ὅσσον ἐγὼ θην
- 115 πρᾶν ποκα τὸν χαρίεντα τράχων ἔφθασα Φιλῖνον,
ἐς τὸ τεὸν καλέσαισα τόδε στέγος ἢ με παρῆμεν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Ἴηνον γάρ κα ἐγὼ, ναὶ τὸν γλυκὺν ἦνθον Ἔρωτα,
ἢ τρίτος ἢ τέταρτος ἐὼν φίλος, αὐτίκα νυκτός,
- 120 μᾶλα μὲν ἐν κόλποισι Διωνύσοιο φυλάσσω,
κρατὶ δ' ἔχων λεύκαν, Ἡρακλέος ἱερὸν ἔρνος,
πάντοθε πορφυρέαισι περὶ ζώστραισιν ἐλικτάν.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
Καὶ κ', εἰ μὲν μ' ἐδέχεσθε, τὰ δ' ἦς φίλα, καὶ γὰρ ἐλαφρὸς
- 125 καὶ καλὸς πάντεσσι μετ' ἠιθέοισι καλεῦμαι·
εὐδὸν τ', εἰ μῶνον τὸ καλὸν στόμα τεῦς ἐφίλησα·
εἰ δ' ἄλλα μ' ὠθεῖτε καὶ ἄ θύρα εἶχετο μοχλῶ,
πάντως κα πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας.
Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
- 130 Νῦν δὲ χάριν μὲν ἔφαν τᾶ Κύπριδι πρᾶτον ὀφείλειν,

καὶ μετὰ τὰν Κύπριν τύ με Δευτέρα ἐκ πυρὸς εἴλευ,
 ὦ γύναι, ἐσκαλέσασαι τεὸν ποτὶ τοῦτο μέλαθρον,
 αὐτῶς ἡμίφλεκτον. Ἔρωσ δ' ἄρα καὶ Λιπαραίῳ
 πολλάκις Αφαιστοιο σέλας φοβερώτερον αἶθει,
 135 Φράζεό μευ τὸν ἔρωθ' ὄθεν ἵκετο, πότνα Σελάνα.
 Σὺν δὲ κακαῖς μανίαις καὶ παρθένον ἐκ θαλάμοιο
 καὶ νύμφαν ἐσόβησ' ἔτι δέμνια θερμὰ λιποῖσαν
 ἀνέρος. » Ὡς ὁ μὲν εἶπεν, ἐγὼ δέ μιν ἄ ταχυπειθῆς
 χειρὸς ἐφαψαμένα μαλακῶν ἔκλιν' ἐπὶ λέκτρων,
 140 καὶ ταχὺ χρώς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνεται, καὶ τὰ πρόσωπα
 θερμότερ' ἦς ἢ πρόσθε, καὶ ἐψιθυρίσομες ἀδύ.
 Ὡς καὶ τοι μὴ μακρὰ φίλα θρυλέοιμι Σελάνα,
 ἐπράχθη τὰ μέγιστα, καὶ ἐς πόθον ἦνθομες ἄμφω.
 Κοῦτε τι τῆνος ἐμὴν ἀπεμέμψατο μέσφα τόδ' ἐχθές,
 145 οὔτ' ἐγὼ αὖ τήνω. Ἀλλ' ἦνθέ μοι ἅ τε Φιλίστας
 μάτηρ τᾶς ἀμᾶς ἀύλητρίδος ἅ τε Μελιξοῦς
 σάμερον, ἀνίκα πέρ τε ποτ' ὠρανὸν ἔτραχον ἵπποι
 Ἀῶ τὰν ῥοδόεσσαν ἀπ' Ὀκεανοῖο φέροισαι,
 κεῖπέ μοι ἄλλα τε πολλὰ καὶ ὡς ἄρα Δέλφισ ἔραται.
 150 Κεῖτε νιν αὖτε γυναικὸς ἔχει πόθος εἶτε καὶ ἀνδρός,
 οὐκ ἔφατ' ἀτρεκές ἴδμεν, ἀτὰρ τόσον' αἰέν' Ἔρωτος
 ἀκράτῳ ἐπεχεῖτο καὶ ἐς τέλος ὤχετο φεύγων,
 κῆφασθ' ὃ οἱ στεφάνοισι τὰ δώματα τῆνα πύκασθεν.
 Ταυτά μοι ἄ ξείνα μυθήσατο, ἔστι δ' ἀλαθής.
 155 Ἥ γάρ μοι καὶ τρίς καὶ τετράκις ἄλλοκ' ἐφοίτη
 καὶ παρ' ἐμὴν ἐτίθει τὰν δωρίδα πολλάκις ὄλπαν'
 νῦν μὰν δωδεκαταῖος, ἀφ' ὧτέ νιν οὐδὲ ποτεῖδον.
 Ἥ ῥ' οὐκ ἄλλο τι τερπνὸν ἔχει, ἀμῶν δὲ λέλασται;
 Νῦν μὰν τοῖς φίλτροις καταδήσομαι· αἰ δ' ἔτι κά με
 160 λυπῆ, τὰν Αἶδαο πύλαν ναὶ Μοῖρας ἀραξεῖ.
 Τοῖά οἱ ἐν κίστᾳ κακὰ φάρμακα φαμί φυλάσσειν
 Ἀσσυρίῳ, δέσποινα, παρὰ ξείνοιο μαθοῖσα.
 Ἀλλὰ τὺ μὲν χαίροισα ποτ' Ὀκεανὸν τρέπε πῶλως,

πότνι', ἐγὼ δ' οἰσῶ τὸν ἐμὸν πόθον ὥσπερ ὑπέεταν.

- 165 Χαῖρε, Σελαναία λιπαρόθρονε, χαίρετε δ' ἄλλοι
ἀστέρες, εὐκῆλοιο κατ' ἄντυγα Νυκτὸς ὄπαδοί.

Θεόκριτος, *Εἰδύλλιον 7: Θαλύσια*

Θαλύσια

- Σμ. Ἴης χρόνος ἀνικ' ἐγὼν τε καὶ Εὐκρίτος ἐς τὸν Ἄλεντα
εἶρπομες ἐκ πόλιος, σὺν καὶ τρίτος ἄμμιν Ἀμύντας.
Τᾶ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια καὶ Φρασίδαμος
κάντιγένης, δύο τέκνα Λυκωπέος, εἴ τί περ ἐσθλὸν
5 χαῶν τῶν ἐπάνωθεν ἀπὸ Κλυτίας τε καὶ αὐτῶ
Χάλκωνος, Βούριναν ὅς ἐκ ποδὸς ἄνυε κράναν
εὔ ἐνερεισάμενος πέτρα γόνυ· ταὶ δὲ παρ' αὐτὰν
αἴγειροι πετέλαι τε εὔσκιον ἄλσος ὕφαινον
χλωροῖσιν πετάλοισι κατηρέφες κομόωσαι.
10 Κοῦπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, οὐδὲ τὸ σᾶμα
ἀμὴν τὸ Βρασίλα κατεφαίνετο, καὶ τὸν ὀδίταν
ἐσθλὸν σὺν Μοίσαισι Κυδωνικὸν εὐρομες ἄνδρα,
οὔνομα μὲν Λυκίδαν, ἧς δ' αἰπόλος, οὐδὲ κέ τις μιν
ἀγνοίησεν ἰδὼν, ἐπεὶ αἰπόλῳ ἔξοχ' ἐώκει.
15 Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο
κνακὸν δερμ' ὤμοισι νέας ταμίσοιο ποτόσδον,
ἀμφὶ δὲ οἱ στήθεσσι γέρων ἐσφίγγετο πέπλος
ζωστήρι πλακερῶ, ροικὰν δ' ἔχεν ἀγριελαιῶ
δεξιτερᾶ κορύναν. Καὶ μ' ἀτρέμας εἶπε σεσαρῶς
20 ὄμματι μειδιῶντι, γέλως δὲ οἱ εἶχετο χεῖλους·
« Σμιχίδα, πᾶ δὴ τὴ μεσαμέριον πόδας ἔλκεις,
ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἵμασιαῖσι καθεύδει,
οὐδ' ἐπιθυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται;
Ἦ μετὰ δαῖτ' ἄκλητος ἐπέιγεται ἢ τινος ἀστῶν
25 λανὸν ἔπι θρώσκεις; Ὡς τοι ποσὶ νισσομένοιο
πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσι ἀείδει.»
Τὸν δ' ἐγὼ ἀμείφθην· «Λυκίδα φίλε, φαντί τυ πάντες

- εἶμεν συρικτὰν μέγ' ὑπείροχον ἔν τε νομεῦσιν
 ἔν τ' ἀματήρεσσι. Τὸ δὴ μάλα θυμὸν ἰαίνει
- 30 ἀμέτερον, καὶ τοι κατ' ἐμὸν νόον ἰσοφαρίσδεν
 ἔλπομαι. Ἀ δ' ὁδὸς ἄδε θαλυσιάς· ἧ γὰρ ἐταῖροι
 ἀνέρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι
 ὄλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γὰρ σφισι πίονι μέτρῳ
 ἂ δαίμων εὐκριθὼν ἀνεπλήρωσεν ἄλωάν.
- 35 Ἀλλ' ἄγε δὴ, ξυνὰ γὰρ ὁδός, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς,
 βουκολιασδόμεσθα· τάχ' ὤτερος ἄλλον ὄνασεῖ.
 Καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κῆμὲ λέγοντι
 πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δέ τις οὐ ταχυπειθῆς,
 οὐ Δᾶν' οὐ γὰρ πῶ κατ' ἐμὸν νόον οὔτε τὸν ἐσθλὸν
- 40 Σικελίδα νίκημι τὸν ἐκ Σάμῳ οὔτε Φιλίταν
 ἀείδων, βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὡς τις ἐρίσδω.»
 Ὡς ἐφάμαν ἐπίταδες· ὁ δ' αἰπόλος ἀδὺ γελάσσας
 «τάν τοι, ἔφα, κορύναν δωρύττομαι, οὔνεκεν ἐσσί
 πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος.
- 45 Ὡς μοι καὶ τέκτων μέγ' ἀπέχθεται, ὅστις ἐρευνῆ
 ἴσον ὄρευσ κορυφᾷ τελέσαι δόμον Ὡρομέδοντος,
 καὶ Μοισᾶν ὄρνιχες, ὅσοι ποτὶ Χίον ἀοιδὸν
 ἀντία κοκκύζοντες ἐτώσια μοχθίζοντι.
 Ἀλλ' ἄγε βουκολικᾶς ταχέως ἀρξώμεθ' ἀοιδᾶς,
- 50 Σιμιχίδα· κῆγὼ μὲν, ὄρη φίλος, εἴ τοι ἀρέσκει
 τοῦθ' ὅ τι πρᾶν ἐν ὄρει τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα.
- Λυκ. Ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μυτιλήναν,
 χῶταν ἐφ' ἐσπερίοις ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκη
 κύματα, χώριων ὅτ' ἐπ' ὠκεανῶ πόδας ἴσχει,
- 55 αἶ κα τὸν Λυκίδα νόπτει μὲν ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσσηται· θερμὸς γὰρ ἔρωσ αὐτῷ με καταίθει.
 Χάλκυόνες στορεσεῦντι τὰ κύματα τάν τε θάλασσαν
 τόν τε νόστον τόν τ' εὗρον, ὅς ἔσχατα φυκία κινεῖ,
 ἀλκυόνες, γλαυκαῖς Νηρηῖσι ταί τε μάλιστα
- 60 ὀρνίχων ἐφίληθεν ὅσοις τέ περ ἐξ ἀλὸς ἄγρα.

Αγεάνακτι πλόον διζημένω ἐς Μυτιλήναν
ῶρια πάντα γένοιτο, καὶ εὖπλοος ὄρμον ἴκοιτο.
Κήγῳ τῆνο κατ' ἄμαρ ἀνήτινον ἢ ῥοδόεντα
ἢ καὶ λευκοῖων στέφανον περὶ κρατὶ φυλάσσων
65 τὸν πτελεατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφυξῶ
πὰρ πυρὶ κεκλιμένος, κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ,
χὰ στιβάς ἐσσεῖται πεπυκασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
κνύζα τ' ἀσφοδέλω τε πολυγνάμπτω τε σελίνω.
Καὶ πίομαι μαλακῶς μεμνάμενος Αγεάνακτος
70 αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων.
Αὐλησεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, εἷς μὲν Ἀχαρνεύς,
εἷς δὲ Λυκωπεΐτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν ἀσεῖ,
ῶς ποκα τᾶς Ξενέας ἠράσσατο Δάφνις ὁ βούτας,
χῶς ὄρος ἀμφεπονεῖτο, καὶ ὡς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
75 ἡμέρα αἶτε φύοντι παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο,
εὔτε χιῶν ὡς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον
ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἐσχατόντα.
Ἀσεῖ δ' ὡς πολ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
ζῶν ἐόντα κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἄνακτος,
80 ὡς τέ νιν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
κέδρον ἐς ἀδεῖαν μαλακοῖς ἀνθεσσι μέλισσαι,
οὔνεκά οἱ γλυκὴ Μοῖσα κατὰ στόματος χέες νέκταρ.
Ἵ μακαριστὲ Κομᾶτα, τὴν θην τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
καὶ τὴν κατεκλάσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὴν μελισσᾶν
85 κηρία φερβόμενος ἔτος ὥριον ἐξεπόνασας.
Αἶθ' ἔτι μοι ζωοῖς ἐναρίθμιος ὠφελὲς ἦμεν·
ὡς τοι ἐγὼν ἐνόμειον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἴγας
φωνᾶς εἰσαῖων, τὴν δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἀδὺ μελισδόμενος κατεκέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.»
90 Χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δὲ μέτ' αὖθις
κῆγῶν τοῖ' ἐφάμαν· «Λυκίδα φίλε, πολλὰ μὲν ἄλλα
Νύμφαι κῆμὲ δίδαξαν ἀν' ὥρεα βουκολέοντα
ἐσθλά, τὰ που καὶ Ζηνὸς ἐπὶ θρόνον ἄγαγε φάμα,

ἀλλὰ τόγ' ἐκ πάντων μέγ' ὑπείροχον, ᾧ τυ γεραίρεν
95 ἀρξεῦμ'· ἀλλ' ὑπάκουσον, ἐπεὶ φίλος ἔπλεο Μοίσαις.
Σμ. Σιμιχίδα μὲν Ἔρωτες ἐπέπτарον· ἧ γὰρ ὁ δειλὸς
τόσσον ἐρᾷ Μυρτοῦς, ὅσον εἶαρος αἴγες ἔραντι.
Ἵρατος δ' ὁ τὰ πάντα φιλαίτατος ἀνέρι τήνω
παιδὸς ὑπὸ σπλάγχνοισιν ἔχει πόθον. Οἶδεν Ἄριστις
100 ἐσθλὸς ἀνὴρ, μέγ' ἄριστος, ὃν οὐδέ κεν αὐτὸς ἀείδεν
Φοῖβος σὺν φόρμιγγι παρὰ τριπόδεσσι μεγαίροι,
ὡς ἐκ παιδὸς Ἵρατος ὑπ' ὀστέον αἴθετ' ἔρωτι.
Τόν μοι, Πάν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὅστε λέλογχας,
ἄκλητον κείνοιο φίλας ἐς χεῖρας ἐρείσαις,
105 εἴτ' ἔστ' ἄρα Φιλῖνος ὁ μαλθακὸς εἴτε τις ἄλλος.
Κεῖ μὲν ταῦτ' ἔρδοις, ᾧ Πάν φίλε, μήτι τυ παῖδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ὑπὸ πλευράς τε καὶ ὤμους
τανίκα μαστίζοιεν, ὅτε κρέα τυθτὰ παρείη·
εἰ δ' ἄλλους νεύσαις, κατὰ μὲν χροά παντ' ὀνύχεσσι
110 δακνόμενος κνάσαιο καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις,
εἴης δ' Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὥρεσι χεῖματι μέσσω
Ἔβρον πὰρ ποταμὸν τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτω,
ἐν δὲ θέρει πυμάτοισι παρ' Αἰθιοπέσσι νομεύοις
πέτρα ὑπὸ Βλεμύων, ὅθεν οὐκέτι Νεῖλος ὄρατός.
115 Ὑμμες δ' Ὑετίδος καὶ Βυβλίδος ἀδὺ λιπόντες
νᾶμα καὶ Οἰκοῦντα, ξανθᾶς ἔδος αἰπὺ Διώνας,
ᾧ μάλοισιν Ἔρωτες ἐρευθομένοισιν ὁμοῖοι,
βάλλετέ μοι τόξοισι τὸν ἱμερόεντα Φιλῖνον,
βάλλετ', ἐπεὶ τὸν ξεῖνον ὁ δύσμορος οὐκ ἐλεεῖ μευ,
120 καὶ δὴ μαλαπίοιο πεπαίτερος, αἰ δὲ γυναῖκες
αἰαῖ, φαντί, Φιλῖνε τό τοι καλὸν ἄνθος ἀπορρεῖ.
Μηκέτι τοι φρουρέωμες ἐπὶ προθύροισιν, Ἵρατε,
μηδὲ πόδας τρίβωμες· ὁ δ' ὄρθριος ἄλλον ἀλέκτωρ
κοκκύζων νάρκαισιν ἀνιαραῖσι διδοίη,
125 εἴς δ' ἀπὸ τᾶσδε, φέριστε, Μόλων ἄγχοιτο παλαιίστρας.
Ἄμμιν δ' ἀσυχία τε μέλοι γραία τε παρείη,

- ἄτις ἐπιφθύζοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι».
- Τόσσ' ἐφάμαν· ὃ δέ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὺ γελάσσαις
ὡς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήιον ὤπασεν εἶμεν.
- 130 Χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ τὰν ἐπὶ Πύξας
εἶρφ' ὀδόν, αὐτὰρ ἐγὼν τε καὶ Εὐκριτος ἐς Φρασιδάμω
στραφθέντες χῶ καλὸς Ἀμύντιχος ἔν τε βαθείαις
ἀδείας σχοίνοιο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες
ἔν τε νεοτμάτοισι γεγαυότες οἴναρέοισι.
- 135 Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὑπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
αἴγειροι πετέλαι τε· τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυζε.
Τοὶ δὲ ποτὶ σκιαραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέπτιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἅ δ' ὀλολυγῶν
- 140 τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν,
πτωῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
Πάντ' ὥσδεν θέρεος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρας.
Ἵχθαι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
- 145 δαψιλέως ἀμὶν ἐκυλίνδετο, τοὶ δ' ἐκέχυντο
ὄρπακες θραβίλοισι καταβρίθοντες ἔραζε·
τετράενες δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσαι,
ἄρά γέ πα τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
- 150 κρατῆρ' Ἡρακλῆϊ γέρων ἐστάσατο Χίρων;
Ἄρά γέ πα τῆνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῳ,
τὸν κρατερόν Πολύφαμον, ὃς ὥρεσι νᾶας ἔβαλλε,
τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλία ποσσὶ χορεῦσαι,
οἷον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε Νύμφαι
- 155 βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωίδος; Ἄς ἐπὶ σωρῷ
αὐτίς ἐγὼ πάξαιμι μέγα πτύον, ἃ δὲ γελάσσαι
δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχουσαι.